

— Eest et sa nüüd minn elu oled peafinud, taban ma sinn wõõtu tänulis olla ja selle oma funingrihi näidata. See on küll lõige tornim riil moailmoe, ja unenäud on minn alamad.”

Selle peale läks unenägude funingas ees jo Jüri läis járele. Kui nad finna sebia jõndisid, siis piimad mõni ulatasid, näidas funingas üht luuli, mis rödesadte nobel nii reidus oli, et seda rooste leida oli, kui ei lednud just osido. Selle lungi lõistis funingas nüüd ülesed ja nad astusid sealt alla 500 trepiastmet sügorate ühte heledaõste malgustatud foljuseooras, mis mitu penisoormat pilt ja loi ja ülemata ilus oli. Seal olid selet suurt járre saared ja saarte peal ilusad nojad, ja saared ujusid finna tänna otsefni loewad. Kes finna mõne maja sisese tohitis minno, sellel oli ainult maja járre õärde ostuda ja hüüda:

„Maja, maja, sõua sia,
Et su sees vōin ára fää!”

Siis ujus saar ühes majaga iseenesest saldale. Leised majad ja loessid olid ülewel piimede peal ja ujusid piiramisi õhu-merd mööda ümber. Siin ei olnud jõlle muud maja fui hüüda:

„Ohulos, nüüd moju olla,
Et ma vōin su sise tulla!”

Peale selle olid seal ciad lilledega, mis rõewa lõbunastmed ja öösel paistisid, lirju fulgedega linnud, kes muinodjuttivid meskisid, ja veel palju palju muid rõga imelissa asju. Meie unenägija Jüri ei saanud muud fui imess panna.

„Nüüd taban, ma sulle sa oma alamaid näidata,” ütles funingas. „Reid on mul seime seitse. Head unenäud heode inimeste jaoks, hoiwad halbade jaoks ja siis veel luupainojad, need on maimudesed, seda enesele ajavittels pean, seit sa ojaviidet ja naija peob funingal olema.”

Esite läks nüüd unenägude funingas Jüriga ühe loesi sarnasede veidraste ehitatud hooneid ja ütles: „Siin elavad luupainojad maimud, reiske wallatu rahuval, miga ei tee nad sellegile, vigurite peale aga igal ojal volmis.”

Siis hüüdis ta ühe neist maimudest lähemale ja rääkis Jüri waastu edasi: „Kas sa tead, mis see selts teeb, fui ma

taalle ford luba annan maa peale minna? Ta joosib subugi majas, wõtab sealt mõne magajo, seda käitte jaab, kannab teda üles liriku torni otsa ja mislab ta sealt üle pea ja taela alla. Tema ise aga hüppab ruttu treppisid mööda alla, enne veel fui luffuja maha jõub, on ta oll wõetas, boiob läed eite, subu teine peale lufub, viib ta siis jálle mojasse tagasi ja mislab ta sängi, mis probwatab. Sellest ärfab magajo, õerub und siimist ja ütleb: „Ob ja helbetene, minn orust oli nagu olessin praegu liriku tornist meha luffunud. Õnn, et see paljas unenägu oli.”

„Wõi see ongi jeesama?” hüüdis Jüri. „Ka minuga on ta ford seda tempu teinud. Kui ta aga veel peals tulema ja mina teda saava finni tabada, tuli ma tabassin taalle nädata!“ — Nüüd hüppas üls teine elusas louna olt välja, see oli seitse koera sarnane leom, seit tal oli farune kasutab seisjas ja ta siutas ka seele välja.

„See ei ole endiseit sa mitte palju parem,” seletas unenägude funingas, „ta haugub fui foer ja jõudu on tal nagu mõnel sangelajel. Kui siis inimejel unes birm on, siis boiab ta teda kätest jalgest linni, nõnda et inimene paigalt ei suuda liifuda.”

„Ra seda lojust ma tunnen,” ütles Jüri wabele, „fui paigalt tabad liituda, siis ei saa, oled rammetu ja fange nagu puutükk. Tabad kät tösta, ei saa, tabad jalga liijutada, ei saa sa. Mõnikord ei ole ta aga mitte foer, waid faru, rõowel, wõi mõni muu foll.”

„Ma ei saa neile iilagi enam luba andma, sind tõlitama tulla,” ütles funingas Jüri waastu. „Nüüd tule halbu unenägusid waatama, aga ára töhfu, ega nad sulle midagi ei tee, nad on ainult vaha inimeste jaoks.“ Seal astusid nad ühe määratumia ruumi sisse, siis suur lõrgemüür ümber ja raske raudwärtem ees. See ruum subises lõige inetumatest elutolest ja birmjamatest fossilist. Mõned olid nagu inimesed, teised veel inimesed, pool elajad, jõlle teised hoopis elajaloomade sarnased. Ebmatusega taganes Jüri tagasi funi raudwäravani. Äga funingas julgusetas teda ja siis: „Kas